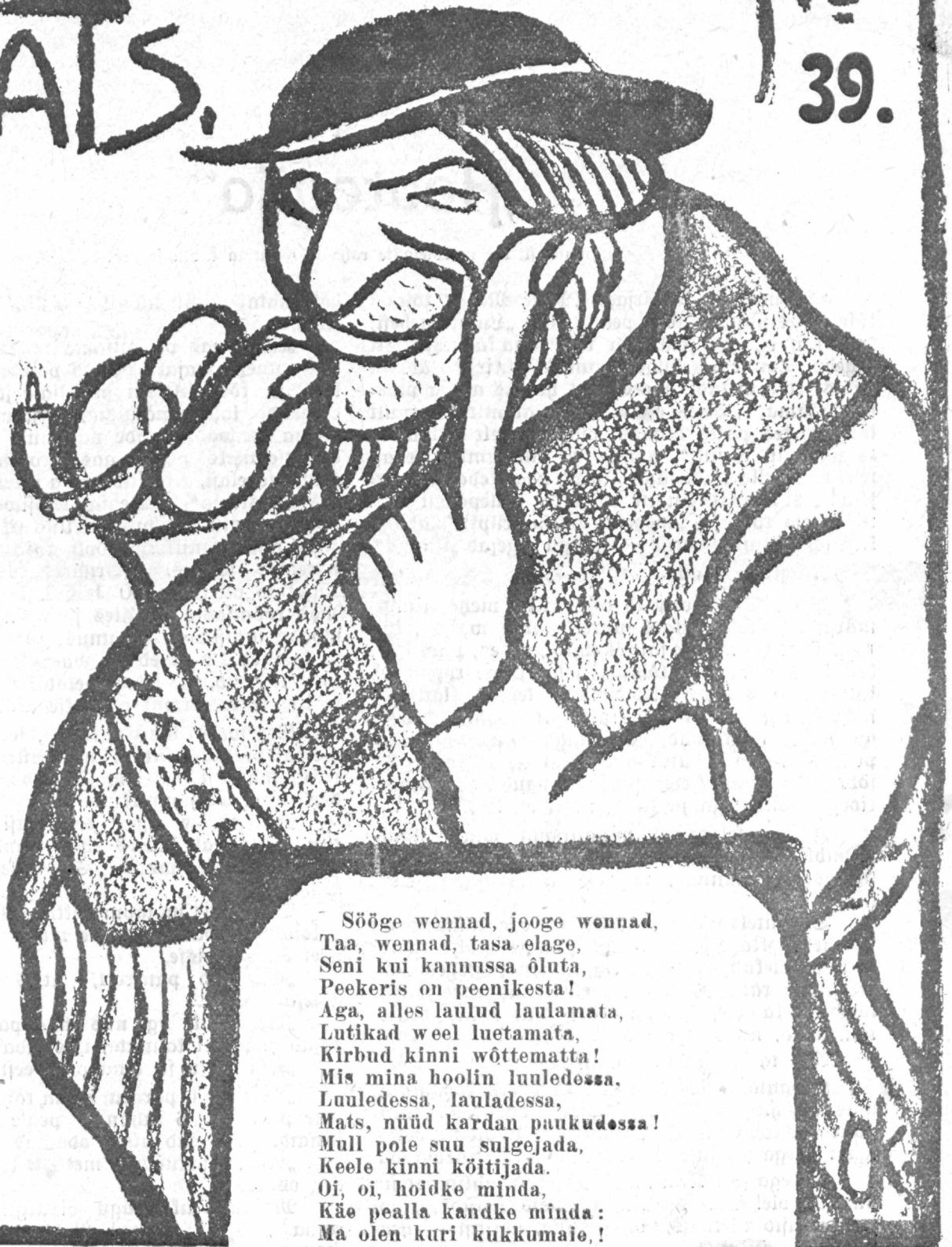

MEIE MATS.

Esati NSV Riiklik
Raamatukogu

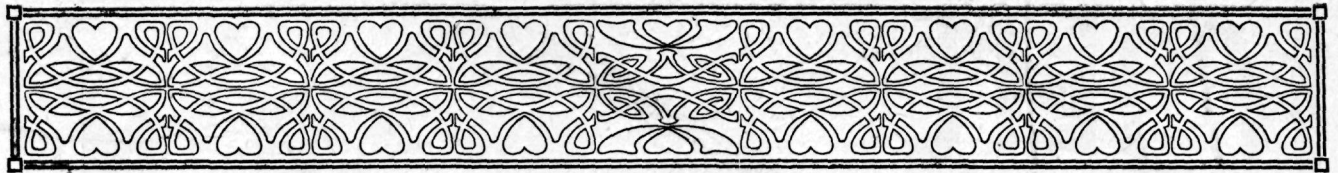
~~2018~~

No. 39.

Sööge wennad, jooge wennad,
Taa, wennad, tasa elage,
Seni kui kannussa õluta,
Peekeris on peenikesta!
Aga, alles laulud laulamata,
Lutikad weel luetamata,
Kirbud kinni wõttematta!
Mis mina hoolin luuledessa,
Luuledessa, lauladessa,
Mats, nüüd kardan paukudessa!
Mull pole suu sulgejada,
Keele kinni kõitijada.
Oi, oi, hoidke minda,
Käe pealla kandke minda:
Ma olen kuri kukkumaie!
Ma olen paha paukumaie.

Kaanebildi järeltrükk on keelatud.

„Heategija“.

Sugu isikust, kes maestelaste raha 2300 rubla taskusse pistis.

Kui ma selle käsikirjaga „Meie Matsi“ toimetusesse astusin, oli selle pealkirjaks: „Luugu mehest, kes“ j. n. e., aga seal sain toimetaja käest tublisti fugeida. Toimetaja luges nimelt käsikirja läbi ja leidis, et nimetus: „mees“, siit hoopis wälja pidawat jääma. „Mees ei tähendawat mitte ainult inimest, kes püksa kannab, waid mehelt nõutawat kõige pealt ausust“, nõnda ja nii umbes edasi seletas mulle toimetaja. Iffikul aga, leda siin kirjeldan, ei olewat aususe kübetki, sellepärast . . . toimetaja tõmbas „mehest“ pakku kriipsu läbi ja kirjutas „isikust“ ajemele — leppigu lugejad „isikuga“.

Nii siis „isikust“.

Sel „isikul“ olivad kõik rikka mehe tundemärgid: kodus kopikate juures ihne, wäljas, kus teda kiideti, rublade juures tihti „helde“, pakš fael, lott lõua all, pakš kõhute, selle peal ropp-pakš kuldkett, käes kõrbe käepidemega lepp ja läikivad nahk kindad, selgas kõige uuemat moodi riided — iga nädal ise ülitond, iga ilmaga isefugune palitu, peas kübar ja pidufordabel isegi — ijlinder. Ta sõbrustas ainult teiste niisamafuguste tundemärkidega isandatega ja ta — nimi oli Dmbleja.

Ja ega sel nimel mingisugust wiga olnud. „Dmbleja“ on ilus ja kõlaw Eesti nimi ja sellele, kes teda kannab, kahtlemata ta wäga iseloomulik.

Seft üteldagu mis tahes, rätsepa kombeid oli sel mehel ikkagi juures. See paistis wälja ta kõnest, ta olekust, igast ta liigutusest ja tegemusest. Nii nagu rätsepp lõõtelli ja ülikonna riidet juurde lõigates, ka oma wästi jaoks tüti ostab tallele toimetada, nii ka tema . . .

Uga ta oli ka hea näitleja.

Kodanlaste keskel oli ta täiswerd kodanlane, mustade hulgas must kui pigi, töölistega kokku puutudes kõige suurem „timukrat“. Lühidalt: ostas iga tuulega purjutada, iga juhtumist tarwitada.

Ja ega siin Riulinnas „headest juhtumistest“ puudust ole! Siin on „kasutoowaid äriid“, „sooje“ kohtasid raekojas, on seltsisid, ühijusi — heategemaid ajutusigi.

Heategem ajutus ongi see, kuhu meid Dmbleja kirjeldus wiib, ja kudas heategemas ajutusel „heategem“ olla, ning ise jeda ajutust koorida,

hääbematul wiijil nülgiida wõib, jeda tahan just seletada.

Riulinnas on niisama nagu igas teies linnas „uueamal ajal“ paljud perekonnad majanduslifel ja kõlblifel nii wiletsale järjele langenud, et nende lapsed nälgiida, kerjama ja ulualuseta olema peawad. Nende nälginud maestelaste eest hoolitsemiseks astus aasta kolme eest salk seltskonna tegelasi, ärda südamega inimesi kokku ja asutas „Lasteaia“. Lasteaias leidiswad ligi sada last õpetust, toitu ja ihukatet. Uus ajutus leidis kõigi Riulinna elanikkude poolt toetust, asi oli kõigeparemas joones, ohwimeel kaswas ja südant liigutaw oli neid 100 lapsust näha, kuidas nemad rõõmsaste filgates ja mängides oma aega mööda saatiswad — „unustatud“ oli neil waejus ja kodused kibidused — wanelaps oli siit omale kodu leidnud, kus teda õpetatakse, rõõmsaks tehakse ja kus tema terwist püütakse alal hoida.

See maestelaste paradiis, see ohwimeelsusest ülewal peetaw asutus, asus üürimajas. Küll oli seltsil tahtmist oma maja saada, kuid ehtsa kardeti suuri wäljaminekuid.

Seal ilmus „isik“, kes seltsi majaomanikuks tegi ja ise seal juures 2300 rubla maestelaste raha taskusse pistis. See „heategija“ oli — Dmbleja.

Ta tundis majaomaniku, selle maja igapäew „oksjon“ ahwardas. Selle mehe juurde astus ta ühel päewal sisse.

„Sa oled pankrott,“ ütles ta ilma pikema sissejuhatuseta.

„Seda küll,“ aga mis sinna parata! Wõlausaldajad enam ei kannata, mis jeda jalata.“

„Kui palju sa oma onni eest tahad?“

„Mis mul, paraku, enam tahta on? Wõlgasid teise peal üle 6 tuhande, peale selle veel wäitsemaid. . . majad nüüd odawad, kesje ostab!“

„Noh, aga kui hea mees leiduks, kes su maja ära ostaks?“

Majaomaniku nägu lõi arglikust lootusest ärrama. „Kahetja tuhat! Nohkem ma ei nõuagi“ wastas ta kähku.

„Kallis! Liiga kallis!“

„Noh, ega sa siis ostja pole ja — eks ma jäta alla ka.“

„Tahad 6500?“

„Kui just osta tahad — teeme firiku fest küla — 7500.“

„Ole ifka! Ütlen veel viimase sõna — 7000 ja mitte krossigi enam. Dunningistafid ju ifegi, et ofstjaid praegusel ajal lootagi pole. Ja selle peale wõid kindel olla, et üle 7000 ilma ei saa. Olesk pealegi veel maja olema: plank lagunenud, pörandad katti, ukseid puuduvad —. Pistu pörjas kotti, kui pakutakse!“

„Aga millal raha maksjad?“

„Tuhat rubla saad kahe nädala pärast, „piil-panga“ ja teised wõlad jääwad muidugi minu ta-juda.“

„Kas kahtesadagi enam juurde ei pane?“

„Ei!“

„Mis ju'ga teha! Tee kontrakt. Aga kaksjada rubla maksja kohe käsrahaks siise.“

Ombleja tingis veel poole alla, maksis sada rubla käsrahaks ja kirjutas kontrahi walmis.

Köömsjas ärewuses tõttas ta seal tükkelaste paradisi ja palus peakoosolekut kofku kutsuda. Soomi täideti. „Lähtjas uudis! kasulik kaup!“ kirjati veel kutsujedelitele juurde.

Kui seltfiliifmed siis 25 talwekuu päewal kofku tuliwad, ajus Ombleja kõnetoolile ja pidas juure, ajatoolise kõne.

Ta seletas pitalt ja laialt, et praegused las-tearia ruumid kitsad ja lagunenud on ja et tin-gimata tarwis on uusi ruumisid muretseada. Üüriforter on ifka üüriforter, sinna ei saa mingi-jugust paradisi ajutada. Ehk mis mõte ongi ni-metujel: paradisi üüriforteri?! Selts peab omale ise maja ehitama ehk ostma. Ehitamine wõtab aga palju aega, aastaidgi, kuna aga praegu Sibulaküla kantis ilus, korralik maja kõigest 9400 rubla eest müüa on. Ja kõneleja soowitab joojal sõnal, et selts jelle maja ära ostaks.

Koosolejate poolt awaldatakse uueste kartust, et seltfil, kes oma tegewust praegu alles alganud, rahaline seisuford veel kindel pole ja pärastpoole ehk wõimata olesk peaulesannet hästi läbi wiia.

Aga Ombleja ei jäta. Ta asub uuesti kõne-toolile ja wirutab kõik mõttemastaste arwamisjed ja kahtlustused pihuks ja põrmuks. „Üks näruue rahwas olete!“ hüüab ta, „kui hea d juhtumist ei tarwita!“

Ja seal teatab ka kohe üks seltfiliige, et ta walmis on 2000 rubla seltfile majaostmiseks lae-nama. Ohwimeelsus tõuseb — sealsamas pane-wad veel teised ligi 600 rubla kofku.

Ka Ombleja ohwerdab 100 rubla.

Waimustus on suur: Ombleja auks tõustakse püsti ja lauldakse kolm korda „Ta elagu!“

Baar nädalat hiljem ajus selts uude, 9400 rubla eest ostetud majasse, kuna aga Ombleja senisele peremehele ainult 7000 ta eest maksis.

Ja wäikest lapsti õpetatakse seal küsimuse peale: „Kes on sinu heategija?“ kostma; aga nagu loomusunnil ei tule heategija nimi nende süüta-telt huultelt, mis soppaga harjumata, õieti wälja, waid nad wastawad ifka: „Plimbija“ ja „Plumbija“.

Isand Ombleja aga õerub rõõmu pärast kaja: ta on kahe nädala jooksul ilma et oma kopikaid

kaalu peale olesk tarwitsenud panna 2300 rubla wõitnud, kannab „heategija“ on üks kilulinna „efimesteft meesteft“, keda iga nelja aasta tagant meeste „soja koha“ peale walitakse ja ei häbene jugugi, et ta 2300 rubla w-a-e-s-t-e-l-a-s-t-e-raha taskusse on pistnud.

„Reflector“

Kroonu oma.

Madis oli kauemat aega politikalise kahtluse pärast türmis istunud, wiimaks aga ometi wabaks lastud. Hilja õhtul oli ta koju jõudnud, ja nüüd wiskles mees woodis ning ei saanud erkude äri-tuse pärast magada.

„Madis, kui sa õige wiina katsuks wõtta? .. Käägitakse, et wiin olla hea rahustamise abinõu“, soowitas naine, kes mehe koju tulemise auks foru-kohta „monupolkat“ koju oli toonud.

„Mis sa, Kai, veel ei mõtle!“ hüüdis mees kääga heites: „Ega's kroonu abinõud ometi tedagi rahusta.“

Lõhf.

Cand Tõnissoni saterkuub parandusele wiidud.

(Aratrükk „Päewalehest“).

„Postimees“ kirjutab: Meie peatoimetaja, cand. Tõnisson on ajuti taktistatud wäljaspool Tartut oma politikareisijid tegemast.

Juba tunamullu rebiti temal Tallinna pritsi-majas ägedate liigutuste tagajärjel üks saterkuue hõlm küljest lahti. Ehk wiga küll suur ei olnud ja lahtirebitud hõlm Tallinna euerakondliste prouade poolt kohe finni nõeluti, sundis ta ometi kartma, et eitewaatomatuse korral äpardus wõib juhtuda, nõnda et kofkundelutud koht jälle lahti aruneb. Sellepärast otjustas toimetaja saterkuube Kaplan & Pressi walmisriiete magasini töökotta wiia ja seal temale lasta hoopis uus hõlm juurde lõigata ning külge õmmelda.

Teisipäewast 28. aprillist saadik on cand. Tõnissoni saterkuub Kaplan & Pressi töökojas, kus juurdelõikaja selle kuuele täna hommikul uue hõlma juurdelõikuse on forda saatnud.

Rudas kuuleme, on lõikus õnnelikult forda läinud.

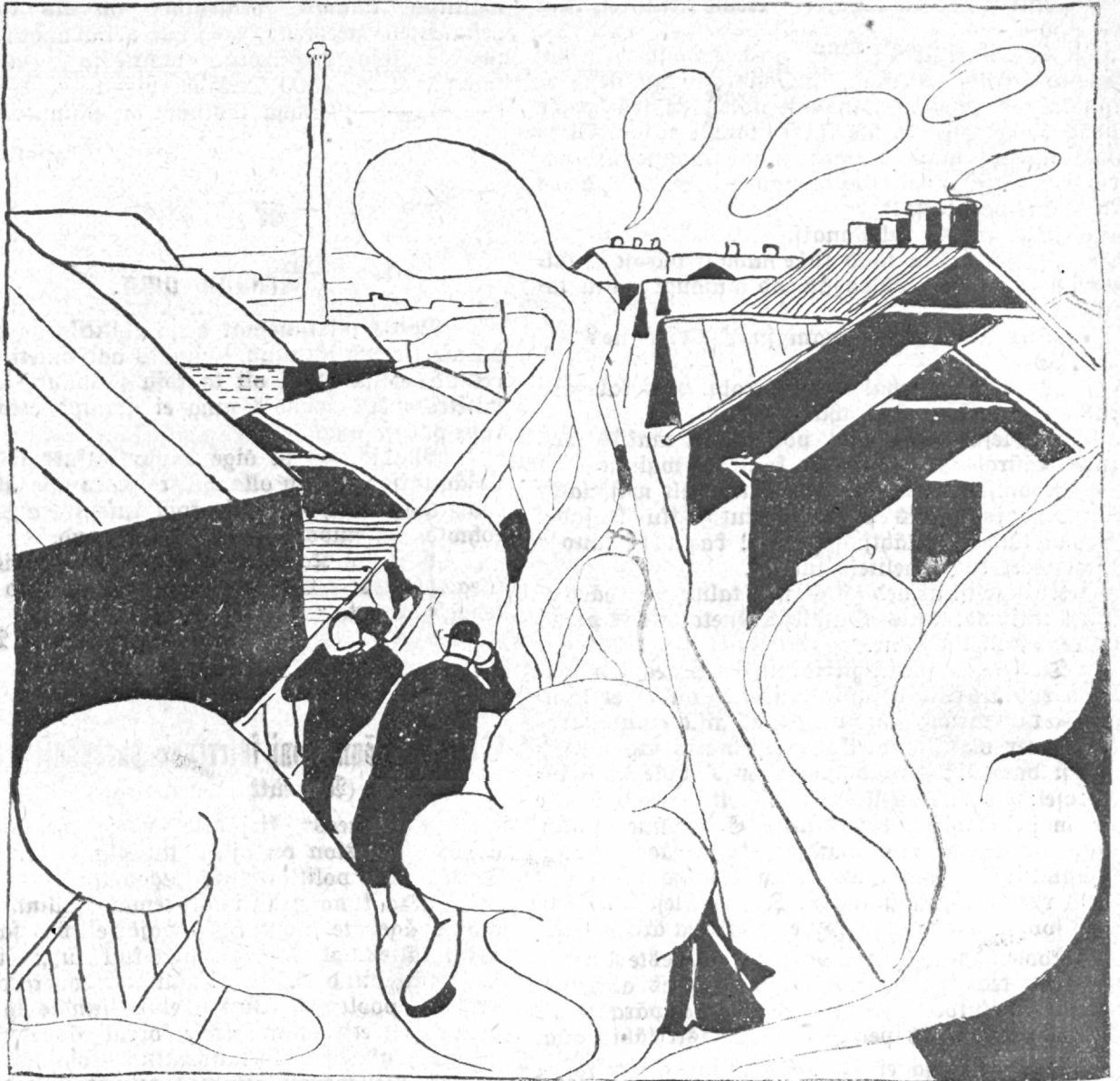
Saterkuub peab paariks nädalaks töökotta jääma.

Sellepärast lajeb cand. Tõnisson kõigile hariduse- ja põllumeestefeltsidele, kes teda lähemal ajal kõnet pidama on kutsunud, sõbralikkude ter-witustega teatada, et tema kufjet seeford mitte wastu wõtta ei saa, sest et, nagu teada, tema kufjagil ilma saterkuueta üles ei astu.

Lootuse järele saab saterkuub, juumikuu teisel poollel jälle täieste korras olema.

I. Kopli uulits.

Kulwa ilmaga.

Nüüd tolm siin hinge matab!

Meeremeeste Ladina-keel.

Rohi nr. 13.

Kütid ja meremehed kõnelewad teatawasti alati tõtt. Ainult see, et meiesugused õieti nende kõrgest mõttelehust aru ei saa, on nendele ülekohtuse kuulsuse kaasa toonud, et nad maa peal kõiki peale tõde sallida wõiwad.

Jseäranis on see otsus meremeeste kohta liiaks õigluseta. Seda teadsiwad ka Gerd, Jan ja Hinnerk, kui nad ühel õhtul koos istusiwad, et endile ja teistele koosolejatele lõbusat õhtu-oolikut muretseda.

Kõigepealt tuli Gerd.

Kes Gerdi tunneb, mõistab, et tema peale

hakkas Sest tema oli kõige wanem. je pealegi sellepoolest tuntud, et ta walet niisama wihkas nagu wiina.

„Jah, wana kapteni Pitti tundsitate, ju kõik! Iumal andku temale õndsat hingamist! Oli alles tubli mees teine! Ainult ükskord eksis ta — ja see tuli nõnda.

Laewade peal oli sel ajal, kui Pitt kapten oli, arst alles tundmata asi. Suur rohtude kast täitis igalpool arsti aset. Selles kastis oli igasugu karpisi ja pudelisi. Igal rohul oli ilusate oma number peal. Kasti kõrwa käis weel raamat, nõnda nimetatud arsti-raamat. Sellest raamatust wõis ilma et ladinakeelt oleks tarwis olnud tunda, igasugu haiguste üle kõige otsekohesemat seletust leida. Hulga piltidega näitas see inimesesoole, kudas tegema peab, kui

II. Kopli uulits.

Wihmase ilmaga.

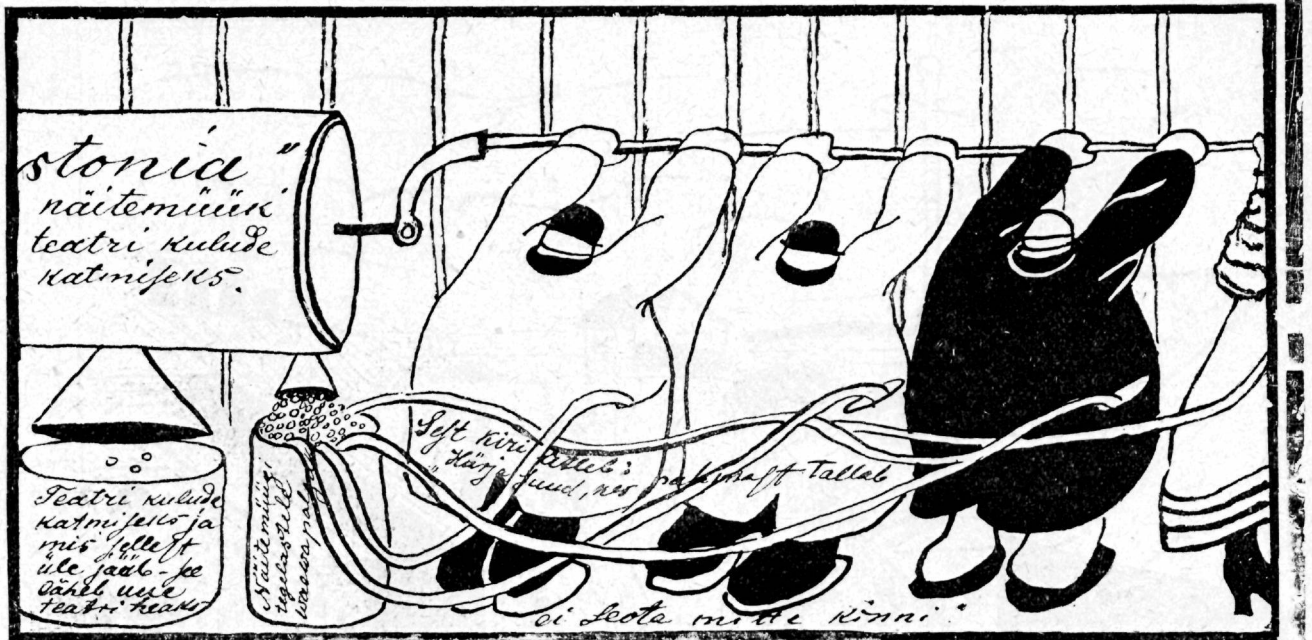
Waat pori elu wõtab!

seda ehk teist patsillust waja on ära tappa, ehk seda wõi teistsugu murdunud konti halwade tagajärgedeta jälle kokku kaswatada. Seletuse järel oli nummer üles märgitud, mis-sugust rohtu rohukastist selle haiguse rawitsemiseks tuleb wõtta. Luuwalu: nr. 22 — iga kahe tunni järele supilusika täis; hambawalu: nr. 5 — kolm tilka iga tund tüki sukru peale kõhuwalu: nr. 11 — nootsa täis klaasi wee peale ja nõnda ikka edasi, iga haiguse jaoks oma nummer.

Aga nii nagu iga arst ühes ehk teises haiguses eriteadlane on, nii oli ka kapten Pittil oma erirohi, ja seda päris õiglaselt. See oli nr. 13. Tema oli oma kauastel meresõitudel üles leidnud, et nr. 13 kõigi haiguste vastu mõjub, ja et sellest paremat rohtu enam olla ei wõinudgi. Kollast palawikku, murdunudid sääreluid,

malariat, kõwa kõha, kõhutõbe ja silma haigust oli ta alati kõige parema tagajärjega parandanud ja nimelt alati rohu nr. 13 abil. Kui ka maa arstid sadamalinnas mõnikord tema madrused parandamata haigeteks, surijateks oliwad tunnistanud, nr. 13 aitas iga haiguse vastu, igas seisukorras, iga laiuse kraadi all. Üks asi oli kindel: kes teda kord sisse wõtnud oli, ei wõtnud oma eluajal enam teist korda. Sellepärast wõis kapten Pitt teda ainult nende madruste kallal, kes alles hiljuti laewa peale tulnud, heade tagajärgedega tarwitada. Wanad madrused, kellel lõbu teinud kapten Pitti all kauemat aega teenida, jäiwad wäga harwa haigeiks. Ja kui see sündis, siis tuli wanamees kohe oma nr. 13-ga. Kui madrused aga wanameest nr. 13-ga tulema nägiwad, kargasiwad nad kohe terweks saanult koikadest wälja. Ülejäänute

Ühe basari järelkaja — ehk ega tegelaste suu „sarwest“ ole.

jaoks oli tal igatahes veel üks teinle abinõu; kui üks nendest ennast haige ütles o ema, läks ta kohe selle juurde. Kui ta haigejuures oli, tõmbas ta kõieotsa, mida seni keegi inimene polnud näinud, hõlma alt välja ja ta us sellega waesel mehel nii mõjuwalt sooni ja küüru, kuni see kõigi pühade nimel tõotas, et elu-ajalgi enam haigeks ei jää.

Uhel päeval läks aga siiski № 13-ga wiltu — täielikult, kohutawalt wiltu. Montewideos olime ühe madruse asemele, kes kapten Pitti rawitsemise alt wägiwaldselt ära oli putkanud ja enam tagasi ei tulnud, ühe Inglise madruse laewa peale palkanud. Ja see inglane jäi juba järgmisel päeval haigeks.

Kapten Pitt katsus tema tuiksoont, kuulatas hingamist ja jõudis otsusele, et uuel laewamehel kõhunaha põletik on. Siis läks ta oma kajutisse, kus tuntud rohukast oli ja tuli alles weerandtunni pärast tagasi.

Kui inglane rohtu wõtmast tõrkus, pidiwad neli meest meie seast ligi astuma, ja siis walas wanamees imekspanemise wäärilise osawusega rohu temale kõrisse. Higist nõretades lahkus ta oma hoolealusest, kes kohe selle peale magusalt magama jäi. Järgmisel hommikul tahtsin temale waraeinet wiia. Ta magas aga veel kõwaste, ja et teda mitte segada, astusin ma tasakesti välja. Kui wanamees minu käest oma hoolealuse käekäigu üle järele päris, seletasin temale, mis leidnud olin.

Rõõmsa naeratusega wõttis ta minu aruande wastu: „Uni on kõige parem parandus-abinõu. Laske teda aga edasi magada.“

Pärastlõunat magas inglane ikka veel. Ma läksin jälle minema, et temale nii tarwilikku puhkust mitte segada. Kui ma järgmisel hommikul jälle järele waatasin, tundsin ennast kohustatud olema, kohe wanameest kutsuda.

Ta tuli hiiglasammudega lähemale. „Aga inimene, sel seal on juba lehk juures! Kas Teie ei näe siis, et ta juba surnud on? Palawa ajaga niisugune juba kaua ei seisa. Seda te ometi wilunud mehena oleksite pidanud teadma!“

Nende sõnadega pööras wanamees ringi ja lahkus oma tegewuse paigalt.

Meie matsime surnu meremehele kohase austusega maha. Kõnes, mida wanamees pidas, kõneles ta midagi meremehe elust, salakurjadest haigustest, mis inimese õitsewast elust välja rebiwad, ja rõõmsast jällejärgemisest seal ülewal kõrges. № 13. ei lausunud ta sõnagi.

Ohtul sündis siis midagi iseäralist. Wanamees winnas siis kõigepealt oma rohukasti ja selle järele oma arstiraamatu üle parda. Eemal kaugel, laewa kiiliwees nägime veel kallist kasti laenete turjal tantsima. Seda uhket kasti, mis juba nii palju parandust ja waluwähendust toonud!

Ja järgmisel kolmel päeval oli wanamees purujoobnud. Wahetpidamata ja nii põhjalikult, et juba kartsime, et teda peagi kastile järele peame wiskama.

Kui meie wiimaks jälle kord koos silla peal seisime, seal kõneles wanamees esimest korda № 13-mast. „Niisuguse rohukasti peale ei wõi ialgi palju usaldada. Ma tahtsin selle mehele ka natuke rohust № 13. anda, ja seal näen ma, et sellest rohust enam tilkagi järele pole. Ja seal wõtan ma № 6 ja № 7 ja segan kokku. See teeb ju ka 13 välja. — Nüüd ütlege kord: kas 6 ja 7 kokkuarwatult on 13, wõi ei ole mitte 13? Kui niisugune lihtne arwamine juba tagajärge ei too, siis kadugu ka kõik rohukastid!“

Kuda eduerakondlaseks saada.

(Wanaisa õpetusesõnad pojapojale.)

Armas pojapoeg! Nagu ma näen, käiwad sinu südamesoowid selle poole, et kord „ainult õndsaks tegewa“ eduerakonna liikmeks saada. Looduse poolest on ka tõeste sulle niisugusid omadusi antud, mis sind selle erakonna liikmeks juba maast madalast ära määrawad. Nõnda oled sa juba nüüd uhke, ninakas, waatad kõrgilt oma wendade peale, oskad ju wassida ja waletada ning ennast kui tarwis igas asjas puhtaks pesta. Ka söimata ja ennast kiita oskad sa juba küllalt. Kuid seda kõik on muidugi liig wähe selleks, et nende tõsiste Eesti meeste hulka wõetud saada, kes eneste isikutes terwet Eesti rahwast kujutawad ja kelledega watumisi minnek nõndasama palju tähendab, kui terwe Eesti rahwa äraandmist, Sellepärast pean siis nüüd enese kohuseks sulle oma elutarkusest kogutud teadmistetagawarast lähemaid juhatusi selle kohta anda, kuda sinust kõige hõlpsama wäwaga täiswerd eduerakondlane wõib wälja tulla.

Kõige pealt pead omale mõne kõrgema kooli diplomi tasku muretsema, nõnda et sul õigus oleks mõnda Ladina keelset tähendust oma nime ette kirjutada, sest ilma nendeta on inimene ainult pool inimest ja napilt üks kolmandik eduerakondlast. Diplomide juures tuleb Tartu ülikooli omadele igatahes eesõigus anda, kuna Peterburi ja Moskwa diplomid palju sellest klantsist puudu jätawad, mis tõsisel eduerakondlasel nõnda tarwilik on. Puudub sul aga õigus oma nime ette Ladina keelseid tähekesi kirjutada, siis tea, et sa erakonnaredeli alumiste pulkade peal istuma ja teiste, ülemate isandate jooksupoisi osa etendama pead ning et sind mõnikord mööda seina üles ronima pannakse.

Oma olekus ja teiste inimestega ümberkäimises ole nii kõrk ja ninakas kui wähegi wõid. Ära anna ennast ialgi alama seltskonna hulka, waid tee ainult omasugustega tegemist.

Ei ole sulle sugugi keelatud omasugustega Saksa keelt kõneleda, kui sa aga alamatega räägid, siis pruugi ää-murrakalist maakeelt ja pane vähemalt iga kolme sõna tagant jälle mõni „Eesti“ oma jutu hulka. Wäga soowitaw on ka õige rohkeste rahwuslisest iseolemisest, kõiki maailma imestama panewast kulturast, suurest kõlblusest, waskistest wärawatest, kõrbe kaljust wee wälja löömisest ja muust niisugusest kõrgest kraamist kõneleda. Austa ja kumarda pimedast peast kõiki seda, mis Tartust tuleb, ja käi ise vähemalt kaks korda aastas Tartus, et seal rahwusluse altarile ohwrid wiia.

Sellesama wõrra, mis sa oma partei ninameeste wastu aupaklik ja sõnakuulelik oled, pead sa oma wastaste wastu hoolimata, häbemata ja ülbe olema. Katsu kõiki neid surnuks kõneleda, kes sinuga ühel arwamisel pole ning wassi nõnda palju kui sa iganes wõid. Räägiwad wastased aiast, siis räägi sina aia august, et aga asja kuulajate ees ära segada. Waletada ja söimata wõid sa nõnda palju kui iganes soowid, mida rohkem, seda parem, kuid ära selle juures kordagi ära unusta enese õiguse ja kõlbluse armastusest ning edumeelsusest suure suuga kiitlemast. Aita ja toeta ainult oma erakonna mehi ning pese neid igal pool puhtaks, kui nad mõnda mustust on teinud. Peaasi aga on, et sa erakondlise wõitluse juures sugugi abinõusid ei waliks, sest otstarbe pühendab abinõu.

Kui sul elawat eeskuju tarwis on, siis leiad kerge wäwaga ka Lindanisa linnast mõne doktoriherra wõi pangadirektori, kes enestes kehastatud eduerakondlust kujutawad.

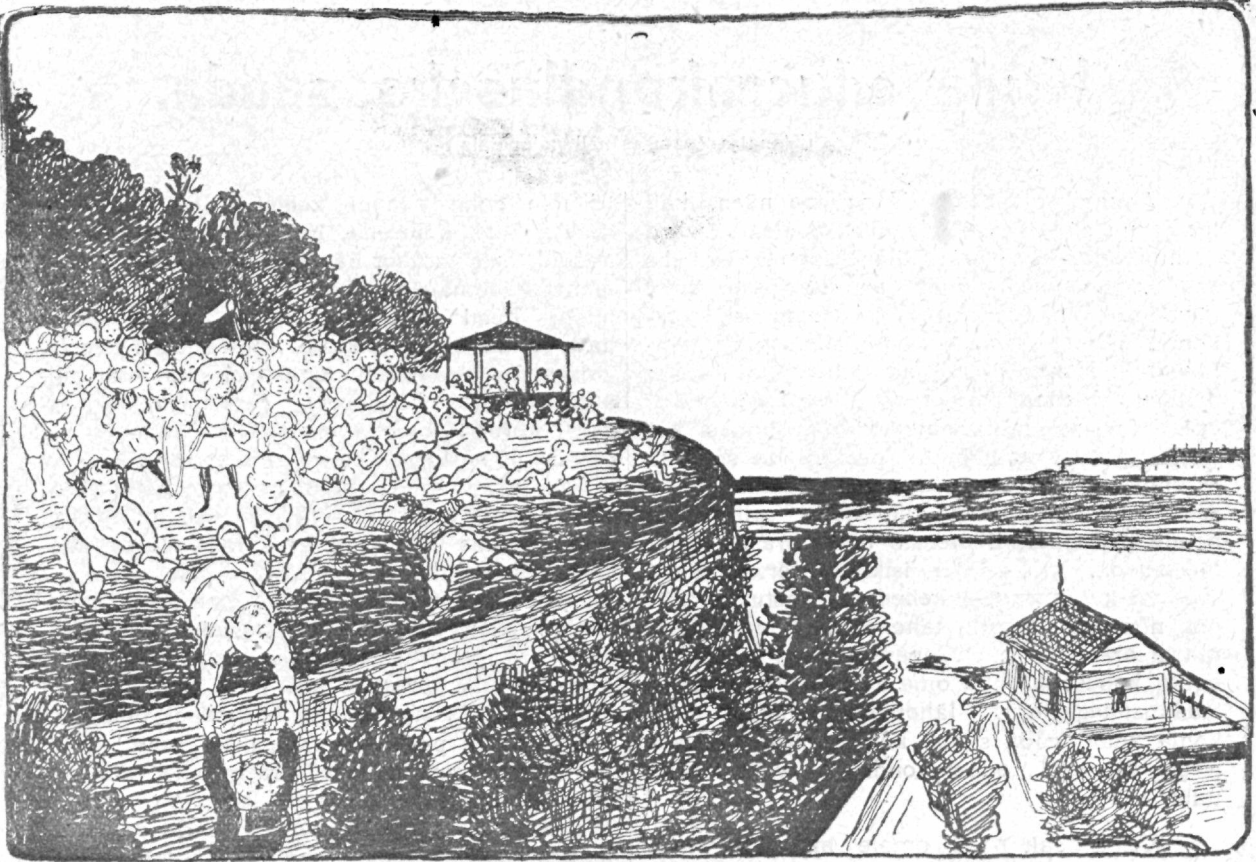
Käid sa nende sõnade järele, armas lapselaps, siis wõid kindel olla, et sind eduera-kondlaste poolt lahkeste wastu wõetakse, kuna rahwas sind silma otsas ei saali.

Sinu wanaisa Talutaat.

Ära kirjutanud **Eri**lane.

Waks wahet ehk asi

I.

Lasteaed Narwas.

Siin kilkawad ja hüpawad „mudilased“ ilma et wist neist keegi karta pruugiks mõne joodiku jalgu sattuda. Selle eest peab juba aiawaht muret, et „topsiwennad“ ja päewawargad neid tülitama ei pease.

Genius.

Waat Tallinnas puudus genius,
 Ei õnnestanud misgi asi,
 Siin walitses ainult segadus,
 Saast, sõnnik, soga ja sasi.

Siis tuli Tartu poolt mees nii fark,
 Kel mokal punakas sammel.
 Ta tuli kui tubli tulehark,
 Kuid keha tal tüse kui tammel.

Ta nägu näärmeid ja täppa täis,
 Ta juuksed kui tulekahju.
 See mees siis tuli ja ütles: „Nüüd näis,
 Kõik matsid wiskan siin ahju!“

Ja kokku siis kutsus tohtrid ta,
 Kõik arstid ja adwokadid,
 Kõik insenerid ja — äiad ka,
 Kel rahokotid kui waadid.

„Näh“, ütles ta põlastawalt siis,
 „Mu herrad, ei nõnda lähe,
 Et alali jääb siin weel endine wiis“ —
 Ja näitas endale pähe.

„Me siin kõik eestlased oleme — jah,
 Kuid ülikoolis me käinud,
 Ja kesse pole seal käinud — nah,
 See muidu on palju näinud.

Nii palju näinud, et olema
 Peab jõukas ja waene seisus;
 See jõukas seisus on juhtija
 Ja waene — on teenija seisus!

Ei muidu me asi ei edene,
 Ei muidu kao kisa ja kära.
 Kõik libled nüüd ahju wiskame,
 Neist lähutame end ära.

Meil tarwis on aristokrafiat,
 See poole nüüd püütame w a h w a s t.

mis korraldust nõuab.

II.

Lasteaed Tallinnas.

Jaani kiriku juures. Selle aia nimi peaks küll — joodikute ja päewawaraste aed — olema. Lastel siin ju ilmasgi ruumi ei ole. Kui „edumeelne“ linnawalitsus seal paremat korda seadida ei mõtle — siis kaotagu see plats parem ära.

On raha meil tarwis, wõtku kratt!
Siis hüüame üles r a h w a s t.

Sest, teadagi, saladuseks jääb,
Et räägime siin nüüd nõnda.
Kui asi ehk rahwakõrrou läeb
Wõiks pahandada ta mõnda.

Meil olemas teater, näituseks,
Kuid publikum — teenijad, matsid!
Mu herrad, eks ole tõsi see, eks?
Meil puuduwad seal ju — platsid!

Nüüd asugem tööle tõega,
Ei meie sellest saa kahju.
E— elagu aristokratia!
Mis talupojalik — ahju!“

Ja genius wiisakalt kumardas,
Sai kateplagina' palgaks,
Ja teda paiuti tuhinas,
Et kohe tööd nad algaks.

Ja wiskamine algasgi:
Üks teise järele lendas.
Ja pipart weel juurde lisati,
Ning igaüks mõtles endas:

„Nüüd juhiks meil tähtjas genius,
Nüüd edeneb Eesti asi,
Nüüd kaob kõik leigus ja segadus,
Nüüd kaob kõik saast ja sasi!“

Kuid tagajärg? Teater tühjaks jäi,
Sealt ära läks „matsine weli“.
Jäi järele wäi ja rikas äi
Ja—defitsiti tuhandeid neli!

Küll hüüti nüüd jälle: Publikum,
Kas tasuda sa ei jaks?
See aga ütles: „Tühi summ —
Eks aristokratia maksa!“

Mats ise.

Narwa karjane Steinburk peab naiste seltsi eestseisusega nõu, kas ei saaks selle rahaga, mis selts kooli jaoks korjas, ka karjase jaoks „üks suurepäraline kohwi-köök“ sisse seada, kus tibused oma karjasega ühel nõul Mokka kohvi juures lõbutseda võiksid.

Palju on kutsutud, aga pisut ära walituid.

Sulejoonistus kõige lähemast minemist.

See kõik sündis neil päevil, mõni aeg peale seda, kui Gesti teatri-ühisuse põhjusliri finnitatult Peterburist tagasi jõudis. Waata, siis wõttis warao sõna, ja saatis omad kästjalad üksikult wälja ja ta palus peale teiste ka oma wähemaid wendafid suurele nõupidamisele kokku tulla. Ja waata, siis kuulafiwad wähemad wennad tema sõna ja nad saatsiwad omalt poolt saadifud warao juurde nõu pidama, kuidas seda Gesti ülemaalist kunstiremplit ülesse ehitada, mis terwele armsale Gesti rahwale iluks ja auks saaks olema.

Ja waata, kui saadifud kohale jõudfiwad, siis awanesiwad „Dootufe“ ukfjed nende ees. Täna ei küfi kuldresiddega ukfehoidja möödamineja käest isikutunnistust, jefi ka tema on tänase päewa suurest tähtsusest aru saanud ja tühjad wormi täitmised kõrwale jätnud. Kui ja, surelik, aga mõnel teifel üksikul õhtul sinna seinte wahele tungida tahad, siis peab sul käemees kaasas olema, kes su nime seisufe ja ameti kirja paneb.

Saalis heliseb kell. Laudade äärest kõlab lottimeeste huiamine. Ja tähtsate nägudega istuwad arawalitud ning kutsutud mehed oma kohade peale, jefi täna asuwad nad jällegi — aasta paari pärast — Gesti üleüldise ettemõtte harutamise

kallale. Saalis walitseb salalik waitus. Kas on see waitus enne tormi wõi on ta rahulise, järjekindla mõttekäigu wili? Minult mitmeharaline gaasilamp walge linaga kaetud laua kohal laotab oma nõrka walguft esimestes ridades laiali. Teine lamp on pimedaks jäetud, jefi need arawalitud mehed, kes seal ees walge laua lähedal istuwad, ei taha wift neid mustafid mõtteid, mis üleüldise Gesti ettemõtte wastu liikuda wõiwad, elamate tujudena näha.

Ja waata, siis awab tema, kes ta kästjalad wälja oli saatnud, oma suu ja teatab, et tee juba tafandatud olla, puududa ainult weel hoone, mis Gesti rahwast seda kultura teed mööda edaji wiia wõib. Edasi hüüab ta, et see kõik jõledus olla, mis paljud arwawad, nagu oleks kunstitempel üks teater. „Oh teie sõgedad, kes teie säraseid juttufid laiali laotate! Mitte üksi Gesti teater, waid ka Gesti rahwamaja saab see uus kiwift lofs olema! See on rahupait, ohwerdamise kün-gas, kus rikkas ja waene, kus tööst ära wäsinud ja priiskamisest voidunud Gesti rahwa pojad ühiste anumate jefi Bacchusele ja Apollole ohwerdawad!“ Ja ta waitib.

Seal tõuseb teine tema mõtewendadest üles, — mees, kes kord „armsale maarahwale“ hallitanud koitu näitas. Ta awab oma suu ja sealt woolawad wahedad sõnad, mis kui peenife laua-sool kõfide jäätanud südameid sulama peats panema. „Uus teatrimaja on ruum, kuhu meie kõik kokku koguda wõime“ . . . — kõlab mahedalt,

Narwa „Kogemata“ plats palaganite, tsirkuste, pöörkligete ja õllepoodide ajajärgul.

meelitavalt läbi saali. Täieline vaikust. Minult palkoni ülemalt nurgast kostab järelkajana tuimalt ja külmalt: „kõik . . . kõik . . . kõõõiit . . .“

Waimustus kasvab. „Seda ettevõtet ei peaks mitte üksi Tallinna seltsid toetama, vaid terve Eesti peals teatrimaja ehitamisest osa võtma,“ — hüüab mees, keda tapamaja direktori kandidaatide hulka loeti. „Ka sina Eesti mees, kes ja adra taga käid, kes ja kunsti läbi haopinu oled vastu nuusutanud, — kanna oma veeringud kofku ja vii nad linna.“

Jällegi vaikust. Keegi astub saali ja läbi ukse kostab tuimalt lottimeeste huikamine 24 . . . 52 . . . jne. Kuid waata, seal tõuseb mees ülesse, kes juba mitmest valimise võitlusest läbi on käinud, ja ringi vaadates hüüab ta: „Siin on proletariat, siin on ka meie kodanlane ja niisuguse ettevõtte juures peame meie kõik waenu, kõik õerumised ära unustama — siin peame meie üksteisele kätt sirutama ja ühinema.“ Ja mõnus naeratus lehvib kõikide nendesinatsete äramalitsitud meeste nägudel. Jah, ülesseehitamise juures on meil tööliste abi tarvis, kuid juhtimisest peavad nad täiesti eemale jääma, — mõtleb nende meeste süda sees — sest siis langeks kunst tuhasse

ja põrmusse, kui teda eliste ja rasvaste kätega proletarlane kaelustama hakkaks.

Ja kui üks neudest vähematest wendadest — töölistest oma kõne oli lõpetanud ja maha istus — siis asus mõrudus nende nägudele, mis aga kauaks sinna peatama ei jäänud. Seetõel tõuseb jällegi üks wiliitlane ülesse, kes kõik mured eemale tõrub. Mees on kõhn ja wäike, kuid sõnad on kui põlewad sõed, kui tulised nooled, mis wastast ainult pika piina järel surmata ähwardavad. „Ma olen ise oma kõrwaga seda kuulnud, et töölistel ärewuse aegadel „Wanemuisset“ maha põletada tahtsiwad.“

Jah, kas ei tungi walu hoog sul südamest läbi, kui sa selle peale mõtled, et need jõledad, kes Lortu kunstitemplit aurawateks aherwarteks, mille kohal kaarnad keerlewad, muuta tahtsiwad, ka meie Tallinna Eesti teatrimaja juhtumisest osa wõtta, ehk tahatsiwad. Ei, tuhat korda ei! Ülesse wõimad nad selle hoone küll ehitada, kuid ohjad peawad itkagi meie kätte jääma.

Ja südant lõhestawalt hüüab kõneleja: „Meid kutsutakse kodanlasteks, mikspärast peame meie ülekohtuselt, ilmsüüta seda nime kandma? Mis oleme meie siis kurja teinud?“

Oh sina langenud Gesti alam rahwas, miks ei hüüa sa oma kodanlasti adeliks või aristokraatiks? Mis on nemad siis süüd teinud. et sa nõnda madalalt neid hindad? Kas ei ole need herrad sulle templit ülesse ehitada tahtnud, mis nagu majakas selgel päeval sind, pimedusega varjatut, valguise poole juhutama saab.

Ja siis võtab jällegi üks nendefinatsetest ära kadunud poegadeft sõna ning see jõe katsub oma lorda templi aluseid uuristada.

Kuid seal tõuseb mees ülesse, kes enam oma suurusega kui sõnadega mõjuda võib. „Mis on Gesti kodanik, mis on Gesti tööline? — Gesti isa ja Gesti poeg? See kodanik ja see tööline tulewad ära hävitada. Gesti kodanik ja Gesti tööline peawat ühte „kampaniisse heitma“! — hüüab ta

Oh Gesti isa, kui vähe sinaski oma poegade eest hoolt kannab. Ja, miks laised ja heameelega oma lapsi mõõda uulitsaid nälgides ümber hulkuda? Ja, miks ei muretse sa oma poegadele tööd ja ulualust? Miks hüüad sa neid kredit-kassa koosolekul langenud inimesteks? O, sa maapealne ise, kes sa paks kui tünder oled! Pojad-töölised kaabivad sinule majasi ehitades raha kofku ja sa ise lööd rahuliste „Sootuses“ mutti ja lotti. Ja, sina, jõe poeg-tööline, miks ei heida sa oma isa-kodanlasega ühte „kampaniisse“? Kas ei ole meie kõik ühesugused töölised taewase isa ees, jekt kõik, kes oma liikmeid liigutavad, on töölised, — olgu see „Lotti nuppude“ tõstja ehk see, kes teliskiva küturu peal kannab. . . .

A. Levis.

Mõned küsimused ja kostmised.

Peatükite politikalifest katetismuseft.

Kes on kõige a u s a m?

Kelm, kes oma tegusid varjata oskab.

Kes on kõige a l a t u m?

See, kellel peale kõhuorjuse veel muid „unistusi“ on.

Kes on kõige t a r g e m?

See, kes teisi tüsfata mõistab.

Kes on kõige r u m a l a m?

See, kes ainult ausa tööga omale ülespidamist soetab.

Kellel on kõige ülem meelewaid?

Ruhtal.

Mis on kõige k e r g e m?

Lubada ja mitte täita.

Mis on kõige r a s k e m?

Digust leida, kui tass tühi.

Mis on kõige m õ i s t l i k u m?

Sgal juhtumisel suud pidada, isegi siis, kui „kiwid ksfendama“ peakfivad.

Mis on kõige m õ i s t m a t a m?

Mina sinna toppida, kus seda tarwis ei ole või kus seda ei sallita.

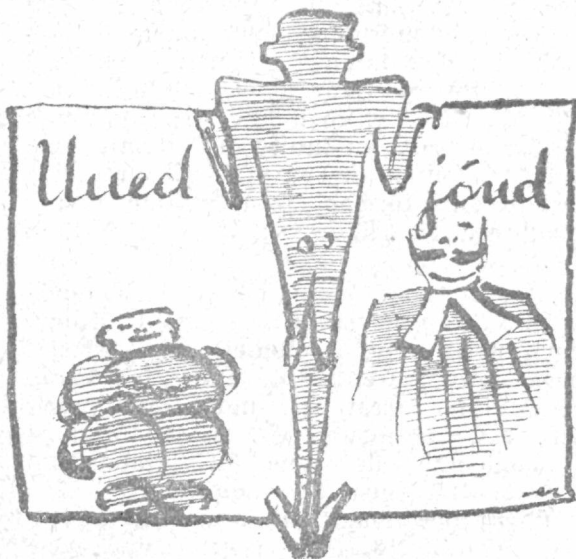
Mis on kõige suurem l o l l u s?

Talupojaks sfundida.

Mis on kõige suurem k u r i t e g u?

Tõe rääkimine.

W. Proletarlane.

„Meie Elu“ eduerakonna kätte minemise puhul.

Ega's kirik jännis pole!

Kirikufaks noomib uuel aastal kogudust, et abieluta laste arm sfundinute seas 33 olla, sellega heaste kaswanud. Reegi koguduse liige hütab kiriku ufse alt: „maksja muretseja, aus õpetaja herra, ega siis kirik jännis ep' ole, kui lapsi sfunnib!“

— linna wader. —

Ostas.

Wana Jossel istus Kadriorus lossi ees pingi peal; kolm isandat juhtusiwad seal mööda minema ja tahtsiwad wana juuti weidi pilgata. Esmene ütles: „Tere, isa Jisak,“ — teine: „Tere, isa Abram,“ — kolmas; „Tere, isa Jaakob!“ Wana Jossel mõtleb natukene aega ja wastab: „Aber, kus tei' teil kolm eksp; mina ei olep mitte isa Jisak, ei isa Abram, ei Jakob. Minu olep wana Jisfi poeg Saul, mina otsp oma isa ära kadunu eesli. Mull kill paelu muret ja waiw olep, kus me nii rumala tõpra kätte saap — kae, niid kolm ühe torraga est juure tulep!“

Majaperemees ja korteri üürija.

Peremees: „Kas teil lapsi ka on?“

Üüriline: „Ei ole!“

Peremees: „Siis on hea, sest lastega inimestele ma omas majas korterit ei üüri!“

Üüriline: „Aga kas Teil omal siis lapsi on?“

Peremees: „Jah on, neli tükki!“

Üüriline: „Halb lugu, sest lastega majaperemehe käest ma korterit ei üüri. Jumalaga!“

Ütles:

— „Näh, kuradit,“ ütles Soo Tõnis kirikus, kui ta mütti käest maha pillas.

— „Eöö nüüd, na et laiaks lähed,“ ütles ihnuis perenaine karjapoisile silgumitsikut ja leiwakanikat ette andes.

— „Ega see muud ikka tähenda, kui nalga,“ arwas Mäe Jüri, kui ta maitsuta söögimajadest kuulis.

— „No sellest warast saaks nüüd ette jaksja moodi elada, kui ta meite käes oleks,“ arutas Sepa Tõnis, kui ta firiku kullatud tornişi waatas.

„Kuradi proletari mehed, ei too teatri ehituse heaks mitte kopikatki!“ ütles Kilulinna teatriaktiõnär kõrwatagust sügades.

„Küll meie nende „mäsjutempli“ ehitust taktistada mõistame!“ wastas teine aktiõnär.

„Ega leht nalja mõista!“ ütles keegi, kes wastu enese soowi oma nime ajalehest luges.

„Kui „lõpuks tants“ on, siis tulen,“ ütles „edumaine“ Elwiine, kui „usklikud õed“ teda Noortemeeste seltsi perekonna-õhtule kutsusiwad.

Nüüd pole enam muud teha, kui peame ukseid finni panema, ütlesiwad „Metropoli“ peremehed, kui metsinimese näitus nende naabrusesse ajus.

Olen ma küll mööda kõrtsusi käinud, aga nii rapast, nagu see siin ei ole ma weel näinud, ütles keegi „Pandorini“ puhmetişi wälja tulles.

Kontsertil.

Laps emale koorijuhataja poole näidates: „Misparast see mees seal neid inimesti lepiga nii wihaselt peksab?“

Emä: „Ta ei peksa neid ju!“

Laps: „Jah, aga miks nad siis karjuwad?“

Doaktori herra loogika.

Geestima a Rahwahaariduse seltsi esimees Dr. Konit (õhtukooli kursusest kõneledeš): Ülepea on märgata, et nendest kursusest osawõtmine järjest wähenemas on, ja selleparast pole seltsil mingit mõtet oma jõudu niisuguse ettewõtte peale kulutada millest ainult mõned üffikud tulu tunnewad. Selts peab ikka nõndawiisi tööd tegema, et sellest tema tööst võimalikult laiemad ringkonnad osa saaksiwad. Selleparast arwan ma, et õhtukooli kursused finni panna tulekisiwad . . .

(Natukesse aja parast Gesti õpeteelega keskkooli asutamiseft kõneledeš)

. . . See on hoopis ilmaaegne küsimus, kas niisuguse kooli järele ka tarwidust tuntakse. Paneme kooli käima ja küllap siis ka tarwidus ilmub. Tulgu wõi ainult kolm last kooli, aga kooli peame käima panema. Aja jooksul hakkawad wanemad muidugi asjast aru saama ja oma lapsi sinna kooli tooma. . .

Ules kirjutanud Siuh-Sauh.

Toimetusele saadetud raamatud.

G. G. Luiga: „Rõik kallis maine warandus saab selgest armust sellele, kes kurrsimuudab õigela'al“. Wäga kohane palweraamat praegužel aadetewaesjel ajal.

Reimann: „Jumala käes on lõik wõimalik — ehk lugu sellest, kudas ajalehe toimetaja nuuskuriks tahtis hakata ja kuberner selle wastu seisis.“

Sinnandunif Ömbleja: „Ruhu Umbliä maja ostab — sinna paneb linn oma kooli siisje.“ Tükifene Kilulinna koolide ajalooft.

Dinaste arst Saral: „Minu teekond „Rabaka“ külasse — ehk ihustja hingest tapamaja direktoriks.“ „Lisa: „Suhtaläinud lootused ja araneetud tapama ja komiisjioni liikmed.“

Karskuse seltsi „Tolmaja“ kulul ja Mitsami toimetuseft: „Maha „Revalia“ — proffit „Bawaria“! „Tulusad näpunäited õllejoojatele, et misparast mõned karstklased mitte lahjat õlut ei joo.“

„Gesttoonia“ seltsi mõnede näitemüügi tegeleste poolt: „Wiimase basari aruanne — ehk kopikas teatriheaks ja rubla omale. Wäga magusad mälestused.“

Kuu ülewaade ja uuemad sõnumid sündinud asjust.

Gestimaalt. Ajalehed ja mehed lööwad palawaid lahinguid Nii on kooliküsimuses. Üks partei annab teisele süüls, et teine sugugi ministeriumi koolisid ei sallimat. Süüdistatam seletab vastu — et nemad ei nõuda sugugi ministeriumi koolide kaotamist — aga mis pärast need süüdistajad siis Gesti õpeteega koolide vastu olemat? Need seletawad aga jälle onalt poolt — et nemad Sumala pärast — mitte sugugi Gesti õpeteega koolide vastu ei olemat. Need olla ju üpris head asjad. Kogu see tolmutamine tuletab kahe karjapoisi riidu meelde — mille tagatipuks mõlemil wõrised ninad oliwad. Esimene karjapois ütles, et näe see wafikas on muste ja walge firju, teine waidles vastu ja seletas, et wafikas olla walge ja muste firju.

Nii need ijandad jaurawad ja mis suguste nina dega kumbgi pool lahingu lõpetab, seda näitab alles tulewif.

Mitte Türgimaalt. Küll on nüüd häda! Enne wanaste, kui oli tarwis kedagi suurt ametnikku piitsutada ehk nõõgata, firjutajid: näe Türgimaal tegi see minister (ehk ka mõni muu suur tõuk) seda ja seda — ning igauks teadis, kus maal see lugu sündis: siin pool Türki, wõi seal pool. Aga katju nüüd weel midagi Türgimaa kaela ajada — iga Jüts teab — et Türgi ametnikud praegusel ajal juba oma rumalussega uhkustada ei wõi. Tema täpi käits rahwa ees üpris räbalaste.

Waat, lugu sündis fuskil riitis — aga ei mitte Türgi — ega ka konstitutsionilises Weneemaal — et raudteed riigile igal aastal määratamat kahju tõiwad. Pandi nüüd seal riitis raudteede ülemaks uus wõimumees. Reijjad sellele kohe kaebama, et wõimata on reijida: rongid jääwad toledaste hiljaks ja wahel on ka wagunites kõigile reijuhimulistele ruumi wähe. Tarf mees mõtles ja wastas: „Oh teie püsti narrid, see on ju teie endi süüd, et rongid hiljaks jääwad ja wagunites ruumi wähe! Urge sõitke!“ Rae, kui lihtsalt ja mõjuwalt see suur ja tarf herra raudtee jissjetulekuid tõsta oskab.

Marwast. 6. mail otjiti willakuuri kümnik wabriku kontoris läbi. Mees lasti pea Adami ülikonnani ennaft paljaks koorida. Si leitud aga midagi. Tõõlised arwawad, et kui direktori herra käsu annaks ise ennaft labi otjida, ehk siis wast leiduks midagi.

Tallinnast. Meil sünnib intelikka asju.

Hiljuti pandi karstkuse seltsis „Walwajas“ peakoosolekule ühe karstkuse kõnepidaja poolt ettepanek hääletamise alla: „Revalia“ õlut tarjlaste poolt boikotti alla kuulutada. Tont teab, kas ettepanija „Revalia“ õlle liiga wõijse leidis olema, et ta südame täiega ennaft ka unustas, wõi oli

tal' wäilene „kilt“ peas Peakoosolek ettepanekut küll hääletamise alla ei mõtnud, olguqi et seal weelqi „targemaid“ ettepanekuid küllalt on hääletatud. „Estonias“ peeti suure kärinaga näitemüüki — kõit läks toredasti. Lõpuks oli aga — aga ijeqi oma meeeste poolt „**wahhtifaline**“ märkus. Nõija lähemalt teadjad wanautawad pead ja teemad ka „wahhtifalisi“ märkuseid. Ühe „Estonia“ basari lohta tegi „Meie Mats“ omal ajal „wahhtifalise“ märkuse: kujutas lüpsjat, kes selle asemel et lüpsitusse lüpssta, omale taskusse lüpsis. Nüüd korda jälle sedajama! . .

Soomemaalt. Küll tolmutatakse jün poli sei poolt eestlasi. Mõnda otjatakse wäewas kolm korda kõige piinlikuma hoolega läbi ja kui itkagi midagi ei leita — pass ja muud paberid kõige paremas forras on — siis firjutatakse kodumaale — sellele wallawalitjusele, kelle hingefirjas läbiotjitan on ja nõutakse wallawalitjusest passiomaniiku päewapilti. Wiist arwawad soomlased, et Gestimaa wallaametnikud ühtlasi ka päewapiltnikud on. Et aga wallaelanikkude päewapilta wallawalitjusest mitte saada ei ole, wihastab soomlasi wäga — nemad otjustanud selles asjas Gestimaa wallawalitjuse ülemuse poole pöörata, et terme wald jaoks foffu aetud — päewapildiks üles wõetud. Wiimasel ajal on waen eestlaste vastu nii terawaks läinud, et kui keegi eestlane He singiisse jisse sõidab ja politseisse passi ette näitama läheb, passi ettenäitaja eestlane kohe kinni wõetakse ja puuri pistetakse.

Waata sulle Soome suguwendi!

Tallinna „Kalew“ tahta pühadeks lõbusõitu Helsingiisse toime panna. Ju need lõbusõitjad itka eestlased on — siis oleks neil parem itka toju jääda — kui pühadeks Soome pogridesse kuuwama minna. Ja kui itkagi peaks „Soome haiged“ leiduma — siis oleks jee „kuuwamine“ neite üsna paras olema, ehk jaa jiwad siis kord ometi sellest Soome wafikawaimustusest priiks. On ju need armsjad Soome suguwennad eestlasi küllalt kõifjugu „Unimedega“ ülistanud: küll kahejalgeteks Wiru huntideks, panga rööwliteks jne. sõimanud. Hiljutine tagatiusatut endiste Gesti tegelaste finniwõtmine Soomemaal ja nende alatu kahtlustamine Soome suguwendade poolt — näitaks küllalt karjuwalt selgelt, mis soomlased eestlastest arwawad. Ja nüüd itkagi Soome minna, weel lõbu sõidule, see on piisut nagu weider. Ijeqi head tõugu koer ei unusta temale meelega tehtud ülekohut, aga meie eestlased liputawad itkagi kõige selle peale waatamata soomlaste ees jaba. Lõbu sõitu mõiks ju parem Saaremaale teha.

PIROWITSHI uurikaupluse poolt on selle lehe lugejatele äratamiseks kingituseks määratud. Lehe ostjaid palutakse seda numbrit alal hoida, sest järgmises lehes ilmub seletus.

Mõndke ainult Satu wabriku
Pilsener, Erlanger, Saazer, Cabinet ja Dortmund

õ l u t.

Adu: Kloostri platsil nr. 10, Tallinnas.

Esimene Gesti pilke ja naljaleht

„Meie Mats“

on nüüd jälle waba ja ilmub kaks korda kuus.

Tellimise hind: 2 rubla aastas, 1 rubla pooles aastas.

Üksik number maksab 10 kop.

Kuulutuste nonpareille rida 10 kop.

Wanufamine ja sheerimine on ainult
Tallinnas, Maatri uul. nr. 23

G. Birk'i auru-wärwimise ja keemialiku puhastamise wabrikus.
1904—1908 = 6 kuldauraha ja „Grand Prix“.

E. Plehn'i wiilwabrik

Tallinnas, Wana Posti uul. 11, joonitab oma suurest waluust wiilisi ja raspleid ümberwähendamiseks.

Wanade wiilide raiumist toimetatakse nagu ennegi, hästi ja odawalt.

➔ Kaupmeestele: ➔

müüb

Latt-rauda wabriku hindadega

laagri pealt.

Paul Schiffer.

Wiru wärawas.

Ärge, mitte unustage, et minu juures

kõige paremad

pildid

imeodavalt valmistatakse.

Aupakkikult päevapiltinik

Alex. Jurich.

A. Einardt'i

nifeldamise töötoda

Protusmäel nr. 5,

teeb kõiksugu nifeldamise töösid korralikult ja paraja hinnaga.

Palwekirjased

kirjutatakse asjatundlikult A. Leitham-
mel'i kirjatööde kontoris (asutanud
J. S. Wahtrik 1897 a.) Tallinnas,
Kullasepa uul. nr. 8. Sealjamas toi-
metatakse ka majade, kruntide ja obli-
gatsioonide müümist ja ostmist.

J. Wahtriku

mitmesug. tsementasjade tööstus

S. Pärnu maant. nr. 63.

Valmistab kõiksuguseid tsement to-
rusid, hana kastisid, kaevu rõngaid jne.
Võtab mustamee kanalisatsioonide sisse-
seadimist oma peale ja teeb puhtamee
kaevusid. Soovi peale veetakse ka
rohuidade jaoks Rõõme (granti)
truuja. Müüa kruntisid ja majasid.

Aupakkikult J. Wahtrik.

J. Bernsteini

nahakauplus,

Karjawärawas nr. 20, Tal-
linna klubi majas,

soovitab oma suurest tagavarast
talla- ja piutsolinahka, sääresid, woor-
suid, kinga- ja kamašsipealseid meeste-
ja naisterahwastele. Kõiksugu raa-
matukõrjate ja naistingsepade tar-
witusi, nahalokki, gummikalosid jne.

Sunnad odawad ja kaup hea.

Jätkemüüjatele head proffendid.

Kõikem kui 100,000 inimest loe-
wad siit! Kulb- ja hõbe uurid, seina-
laua ja äratamise kellad, ketid, bre-
lofid j. n. e. grammofonid, kuldsõr-
mused 56 pr. all, hõbelusikad ja peet-
rid 84 pr. all j. n. e. on

o d a w a d

ainult L. Pirowits'i juures

Wiru wärawas, torni kõrwal nr. 21.

Kõik parandamisestööd uuride, kulb ja hõbe as-
jade, nii ka grammofonide juures j. n. e. saavad
heaSte ja odawaste tehtud.

Aupakkikult L. Pirowits.

S. Stolleri

meest' amatud

mütside ja küberate

erikauplus

№ 24 Wiru uulitsal № 24

Bodega Espanola wiinakaupluse kõrwal.

Soowitab oma rikkalikust laagrist kõigeparemaid
oma- ja wäljamaa küberaid mitmesugust karwa ja
moodi, niijama ka kõigeparemat wäljatõstatud ja
ja heast materjalist mütsisid omaSt wabrikust.

Wõdetakse tellimisi wastu ja täidetakse aujalt.

A. Adamsoni

Gesti walmisriiete kauplus

Wiru ja Wene uul. nurga peal,

soowitab **ainult** häid, wastupidawaid ja moodsaid meeste-
ja naisterahwa riideid. S t n n a d
ja talitus wiisipäralised.

Naisterahwa ja meesterahwa

w i h m a w a r j u d,

150 kop. ja kallimad. Kõiksugu kindaid, naisterahwa ja lapse
põllesid, jalutuskepid, kraed, lipsud ja maniskad. Odawad
hinnad.

Paul Winter,

Wiru uulitsal № 24.

Erutatud W. Antje trükikojas, Tallinnas.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR